dest hakkas langema tihedalt hiiglasuuri veekuule. Kumisedes lõhkesid veepiisad vastu puujuuri ja liivateri. Üksikud hilinenud põgenejad langesid veekuulidest tabatuna surnult maha.

All templis kihises ärev põgenikkude hulk. Pruunid, tummad vihmussid avasid maa-aluse rõngasvärava. Pühalikult marssisid põgenejad käiku. Suur peakäik jagunes varsti tuhandeiks suuremaiks ja väiksemaiks käikudeks. Vastavalt loomade suurusele ja seltsile teadis iga põgenik endale kuuluvat teed.

„Kuhu meie jääme?“ küsis äkki Peedu.

„Tulge kaasa maa alla,“ ütles Siisi-Lii.

„Kuidas pääseme siis veel maa peale Mari juurde?“ muretses Malle.

„Tulge rahulikult meiega kaasa. Küll tuleb aeg, kus rändate jälle Mari juurde tagasi!“ trööstis vanaema nukke.

Nukud olid nõus. Kartlikult järgnesid nad Maisi-Liile, Siisi-Liile ja teed valgustavale Janillale niiskesse, imelikku käiku.

Vanaema ja kuninganna jäid veel lossi, et oodata hilinevaid põgenejaid, enne kui sulgeda talveks maa-aluse käigu rõngasuks.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 106